

DEL MOMENT

PATRONÍMIA I REGISTRE CIVIL

Un dels mètodes d'investigació històrica que es segueix per tal de conèixer l'ascendència llunyana o directa entre membres d'una d'aquelles famílies que *valen la pena*, ja siguin monarques, exploradors o vulgars assassins, ha estat sempre l'estudi patronímic dels probables membres d'aquelles, valgue'ns el mot, interessants i gairebé sempre interessades famílies.

Per la gràcia d'aquest procés investigatiu hem tingut esment de coses d'allò més divertides que no és pas hora de comentar, però el fet cert és que a totes les famílies quan en un moment o altre s'han trobat d'allò més atrapades han implorat l'ajut de Déu per la intercessió d'algun benaventurat Sant i n'ha pervingut que en aquella família, en recordança i gratitud del favor obtingut, aquell nom del Sant ha estat heretat de pares a fills.

Però els homes de la República Espanyola entenen que quan es fa una revolució s'ha de fer de debò i desfer la possible utilització dels mètodes emprats pels investigadors històrics, deu ésser també una gran obra democràtica si es pot obtenir que el 25 per cent de ciutadans i ciutadanes que tinguin l'inefable satisfacció de néixer en la nostra República, no es diguin Pere o Teresa, sinó Brutus, si és que aquest infant amb el temps vol atuir a qualche César o Napoleó, si té les pretensions d'atuir a molts homes, o bé Democràcia o Llibertat, noms que sembla que *es portaren* quissab-lo i si ho troben escaient qualque nom de flor: Violeta o Tulipa, o qui sab si el més adient seria el nom de qualche divinitat del cel, de la terra o de les aigües que puñulava per aquella Grècia que conegué Homer.

Tot això bé a tom perquè la darrera nova de la setmana és la de què els encarregats del Registre Civil admetin tota aquesta varietat de noms, però quan aquests noms corresponguin als de persones que visqueren en altres èpoques, cal que aquestes persones disfrutin — en l'actualitat s'entén — de celebritat honrosa, això a judici del ciutadà encarregat del Registre Civil... Cal anar completant les *lleis complementàries* i sembla que s'havien oblidat aquesta, que per completar el desordre és d'un caire admirable.

A. NADAL RODO

L'ESPERIT DE CONQUESTA

En la magnífica conferència que el nostre Consiliari General, Dr. Bonet, donà el dijous darrer a la Sala Mozart, exposició magistral del que la F. J. C. és i espera ésser, assenyalà com a pròpies i essencials de la nostra Federació dues característiques: l'esperit de conquesta i el sentit d'organització.

L'esperit de conquesta li dona aquesta vitalitat exuberant que ha produït la meravella de la seva ràpida creixença. L'esperit de conquesta és la força expansiva dels ideals: és l'entusiasme xarbotant en la conversa; és l'exemple que sedueix; és l'acció que enrola nous companys dins el grup i els contagia del seu esperit profund de cristianitat; és la creixença en quantitat que la qualitat audaç i emprenedora produeix; és l'instint de convèncer a amics i enemics amb irradiació personal de simpatia; amb paraules entenedores; i amb totes les formes d'atracció.

L'esperit de conquesta és una actitud, filla de la condició íntima de la superioritat de la pròpia doctrina i d'una voluntat ferma i constant de convèncer de la seva bondat a tothom i de cercar-li cada dia nous adeptes.

L'esperit de conquesta no és sinó un nom divers de l'esperit d'apostolat. L'apostolat és una conquesta espiritual, és una conquesta d'ànimes. És un guany de nous adherents a les pròpies creences; és una aportació de nous creients a la pròpia fe; és la transformació per un mateix esperit d'una massa cada dia més nodrida.

L'esperit de conquesta no es pot mantenir sense una tensió pràctica d'acció. Sense acció d'apostolat no hi ha apostolat; sense acció de conquesta no hi ha conquesta. L'esperit de conquesta és flama viva; és dinamisme; és inquietud; és lluita; és victòria.

L'esperit de conquesta dona al jove que el cultiva una major possessió de si mateix; un goig més profund de la vida; una sensació íntima de plenitud interior; un amarament d'idealitat que ens aixeca la vida a un nivell superior... al nivell dels ideals. Per això res eleva tant la vida com l'acció persistent d'apostolat pels grans ideals sobrenaturals; pels ideals fejecistes de conquesta de la joventut, per Déu.

L'esperit de conquesta és acció; però no oblidéssim que la conquesta fejecista és sobrenatural, i per això no pot tenir èxit sense la col·laboració dels valors sobrenaturals de l'oració, de la pregària.

Fejecista, treballa, lluita, però prega.

SUMARI

L'esperit de conquesta, editorial.
Patronímia i Registre Civil, A. Nadal Rodó.
Dom. Pròsper Guéranger, V. Salvà.
De la conferència del Dr. Bonet en la Sala Mozart.
Exercicis Espirituals.
Campament de vacances de la F. J. C.
Orientació de la vocació, J. Comes.
Corpus Christi, E. B. M.
El nostre concurs fotogràfic d'Estampes del Treball, N.
Actuació de la F. J. C.
Glossa, Pere Tarrés i Claret.
Allocució als fejecistes blanencs, J. Ruyra.
Lletres, J. m. Rovira Artigues.
Cinema, Ll. Bonet i Punsoda.
Idees i Fets.
Joventuts del món.

JOAQUIM RUYRA

(Llegiu la allocució als fejecistes blanencs en la pàgina 7)

DOM. PROSPER
GUÉRANGER

Un dels homes que en el segle passat va estimar més l'Església i que en el seu amor va arribar a aquella fita màxima posada pel mateix Crist, que consisteix en el fet d'immolar la vida per allò que s'estima, és aquest monjo de l'orde de Sant Benet que es diu Pròsper Guéranger.

Va néixer a Sablé, l'any 1805, i morí a Solesmes, exhaurit materialment pel treball, l'any 1875. El seu pas va deixar un solc profund a l'Església. Tota la seva activitat, que va ésser enorme i sempre segons aquella probitat científica dels monjos benedictins, va versar exclusivament sobre el mateix objecte: l'Església.

Guéranger és una d'aquelles persones que Déu envia a l'Església en el moment que n'està més necessitada.

El fet de la revolució francesa havia fet reaccionar els catòlics de diferents maneres.

Guéranger va viure aquelles inquietuds que tenen el punt tràgic en el cas de Lamennais, el qual havia estat el seu guia en els treballs històrics que havia emprès en la seva primera joventut.

Ben aviat destrià Guéranger allò que constitueix la medulla de l'Església i que és l'ànima de totes les seves manifestacions: *La Litúrgia*.

Que l'Església visqui la seva vida en les esferes més autèntiques i més pures i que Crist no trobi noses per regnar en els seus fidels; tot el restant serà donat de més a més. A mitjans del segle passat era absolutament necessari que algú fes aquest raonament i empengués una croada en aquest sentit.

Aquesta croada absorbí la vida de Guéranger. Joveníssim encara, en 1829, publicà unes consideracions sobre la Litúrgia catòlica. Li varen ésser fetes moltes objeccions i totes foren rebatudes. En 1831 publicà una obra sobre l'elecció dels Bisbes.

Aquest mateix any, Guéranger executà allò que enquadra tot el treball de la seva vida i ha permès que la seva influència hagi anat perdurant amb més facilitat a través dels temps: la restauració d'un fogar benedictí en l'antiga abadia de Solesmes, que ell mateix havia rescablat de la revolució, amb els seus propis béns.

De Solesmes va iniciar-se el renaixement litúrgic que avui s'imposa, especialment la restauració de la música eclesiàstica i del cant gregorià.

Gregori XVI va nomenar-lo abat. A Solesmes va escriure una obra sobre els *origens de l'Església romana*, i publicà successivament les *Institucions litúrgiques*. En 1850, redactà una memòria sobre la qüestió de la Immaculada Concepció.

(Segueix a la pàgina 3)

De la conferència del Dr. A. Bonet en la Sala Mozart

(Apunt de F. Garcia)

La nostra intenció era publicar-la íntegra. Havent-ne parlat però, ja, extensament la premsa diària, creiem més adient publicar els principals paràgrafs en forma breu. Així, si bé no serà íntegra, facilitarà la seva meditació i la seva lectura.

Heus-els ací:

Vàrem concebre la idea de l'organització general de la joventut catòlica de Catalunya pel setembre de l'any 1930. Per l'octubre del mateix any, prèvia la benedicció del senyor Bisbe, anàrem a algunes de les principals capitals d'Europa a estudiar les respectives organitzacions de joventut. El dia 1 de gener de l'any 1931, el *Butlletí Oficial* del nostre bisbat publicava el Decret creant el *Secretariat de Joventut*. El Secretariat inicià immediatament les seves tasques. Separadament i amb completa independència, reunim setmanalment un grup de sacerdots i un grup de joves seglars per tal d'estudiar detingudament els projectes de la futura organització. Cada un d'aquests grups inicià i portà a terme separadament, una acció distinta, però absolutament convergent i precisament per això amplemment eficaç.

Del grup sacerdotal han nascut les *Diades d'estudi* i les *Associacions de Sacerdots amics dels joves*. I és recolzant-se en aquesta col·laboració sacerdotal, que el grup dels joves, amb un esforç admirable, ha pogut crear la F. J. C. i portar-la a l'actual estat flòrid.

Difícilment es canviarà la massa actual ja feta, ja endurida en la seva manera d'ésser; que altres es dediquin a salvar les restes del naufragi. Nosaltres ens llancem a la mar amb una barca nova. Nosaltres hem vist com el mal exemple dels vells corromp els joves i que si no separàvem la nova generació i l'organitzàvem al marge de la vella, s'enfonçaria amb ella dins l'abim.

Quan el noi surt de l'escola i sent la necessitat de fer l'home, el fa, embrutint-se, fugint dels temples i abandonant les pràctiques religioses. Fins ara hem tingut l'escola catòlica, gairebé sense excepció, i on són els seus fruits? Els actuals esdeveniments no han vingut perquè sí, que tampoc en el món social neix res per generació espontània. És d'aquesta escola catòlica que han sortit els actuals perseguidors. I això no ho dic pas com un atac a les nostres admirables escoles catòliques, que hem d'estimar i defensar ara més que mai, sinó per mostrar la seva insuficiència i evidenciar que si elles resolien els problemes de la infància i de la primera adolescència, són radicalment impotents per a resoldre el problema de la joventut. Que quedi definitivament fixada la necessitat ineludible d'endegar a fons el problema post-escolar.

Nosaltres hem proposat als nostres cercles d'estudi una enquesta sobre l'estat religiós de la joventut catalana. No tots els grups han contestat i per això

no tenim encara les dades suficients per a formular les conclusions; però les respostes arribades ens permeten sospitar que en l'etapa post-escolar, amb prou feines practica un cinc per cent de la joventut de Catalunya. Aquest és l'estat religiós de la nostra joventut.

...

En la vida col·lectiva tota força dispersa és inoperant; només la força organitzada actua amb eficàcia, que fins les influències difuses, de les quals ara tant es parla, no pressionen ni s'imposen sinó a través d'una organització apropiada que les polaritzi i els serveixi de punt d'aplicació. Per això hem pensat que no podíem traduir en eficàcia aquest nostre ideal d'apostolat i de conquesta sense plasmar-lo en una organització determinada i més concretament en una organització de caràcter general.

¿Per què no una organització general si és general l'organització del mal al qual hem d'oposar-nos? El Papa ens dona la lliçó creant a Itàlia, i impulsant arreu del món les grans organitzacions generals de joventuts catòliques. I ens donen el gran exemple els pobles que van a la davantera del catolicisme contemporani. La nostra organització no podia ésser eficaç sense ésser general. Estem cansats d'aquestes mesquines lluites de capelleta que han esterilitzat tant vegades les nostres empreses catòliques més ben orientades. Ben sovint hem oblidat aquella falla que apreníem en la infantesa, d'aquells conillets que discutien si els cans eren *galgos* o *podencos*, mentre amb les seves disputes es convertien ells mateixos en una presa fàcil. Ja hem discutit prou. Ja ens hem barallat prou. Ja hem servit prou els nostres egoïsmes particulars perquè no hagüem de pensar ja en empreses de més alta envergadura. Les forces unides no sumen sinó multipliquen la seva eficàcia. Només les grans organitzacions de massa impressionen la consciència col·lectiva i mouen l'opinió pública i els ressorts estatals. I aquestes grans organitzacions de masses no són possibles sinó a base de l'ampla col·laboració general.

La nostra organització havia d'adaptar els seus estatuts a aquesta modalitat de conquesta que és la seva característica; no podia tampoc oblidar la psicologia dels joves els quals havia d'interessar. Per això li hem donat unes línies tan simples que respectin l'autonomia de cada grup, i, en el possible, l'esperit d'iniciativa i el sentit de responsabilitat de cada un dels seus membres.

Hem distingit entre grups adherits i grups actius considerant com adherits tots els grups de joventut que actuen amb un esperit catòlic i que puguin en un moment donat unir-se a les nostres campanyes sense alterar gens ni mica la seva peculiar organització. I així totes les associacions piadoses de joventut poden ésser grups adherits de la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

Però la Federació la constitueixen propiament els grups actius. Aquests estan constituïts només que a base de tres obligacions. Una cotització mensual que dona dret al setmanari FLAMA, òrgan de la Federació de manera que els socis el reben sense necessitat de cap subscripció a part; un cercle d'estudis setmanal per a la formació de militants i una reunió mensual. Observeu que aquesta organització és tan simple que amb mica de bona voluntat pot ésser acceptada per tots els grups de joventut existents, fins per les agrupacions piadoses de joves que acceptant-les podrien transformar-se, sense perdre el seu caràcter, en grups d'acció catòlica. Observeu també com a la base d'aquesta organització hi ha la distinció entre militants i els quotitzants, entre la selecció i la massa; els militants que es formen en el cercle d'estudis en contacte immediat amb el sacerdot consiliari, i la massa de cotitzants que rep la influència del periòdic setmanal, de la reunió mensual i del contacte amb els militants.

...

Exercicis espirituals i excursions

Lloc d'estada: Santuari del Collell (Banyoles-Girona).

PROGRAMA:

JULIOL

Exercicis: Del dia 16 al vespre al dia 22, mati.

Excursions: Del dia 22 al mati al dia 27, vespre.

AGOST

Exercicis: Del dia 1 al vespre al dia 7, mati.

Excursions: Del dia 7 al mati al dia 12, mati.

SETEMBRE

Exercicis: Del dia 5 al vespre al dia 11, mati.

Excursions: Del dia 11 al mati al dia 15, mati.

PROGRAMA DETALLAT DELS CINQ DIES D'EXCURSIO

Primer dia: Excursió a Olot. Dinar a la Font Muxina. Visita a la Verge del Turra; parròquia Sant Esteve; Font de Sant Roc; Trias; Càlzer d'ofrena de Monsenyor Carselade; Museu.

Segon dia: Exercicis atlètics i esportius en el camp de l'establiment.

Tercer dia: Excursió en autocar a S'Agaró, Sant Sebastià, Sant Feliu, Palamós, Platja La Fosca.

Quart dia: Excursió a Rocacorba.

Cinquè dia: Mati, jocs esportius. Tarda, viatge a Banyoles, Estany, Museu, Monestir.

L'estada al Santuari, tot comprès, és al preu de 6 pessetes diàries. Les despeses d'excursió, gens quantioses, seran a càrrec de l'interessat. Les excursions seran voluntàries.

Campament de vacances de la F. J. C.

Primera.—El Campament estarà obert durant el mes de juliol i serà establert a Can Valls-Olzinelles, a quatre quilòmetres de Sant Celoni.

Segona.—Per ésser admès al campament s'haurà d'ésser fejecista i haver-se inscrit dintre el terme que es senyali.

Tercera.—Tot acampador deurà acatar el reglament i les ordres disciplinàries de la Direcció del Campament, amb dues providències: evitar la vagància i assegurar el bon ordre dels serveis necessaris al campament.

Quarta.—Per bé que l'organització d'aquest campament significa oferir als fejecistes les tendes i l'utillatge general, per l'estada al camp s'admetran, prèvia inscripció, també els campadors que portin tenda i equip col·lectiu propi. No per això seran eximits de la disciplina esmentada en la base tercera. (Vegi's les línies generals d'aquesta disciplina en el núm. 24 de FLAMA.)

Les despeses diàries dels acampadors, podrien fixar-se al volt dels preus següents diàriament:

Manutenció: 4 pessetes.

Llum i servei: 0'50 pessetes.

Per utilització de tendes i material: Una pesseta.

Total: 5'50 pessetes.

Els grups que portin tenda pròpia i es facin la cuina pel seu compte, sols sa-

tisfaran un mòdic dret de permanència.

La F. J. C. organitza aquest campament posant-se d'acord amb la secció de minyons de muntanya de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, tres colles de la qual són en la seva major part fejecistes, i posen a la nostra disposició les seves tendes i material de "camping".

Tractant-se de fejecistes, no s'esmenta com a condició d'estatge al campament l'absoluta moralitat en converses i conducta general entre els companys. Però no serà desavinent fer notar als fejecistes les condicions especials que reverteix la vida de grups de joves en tendes i en camp obert sense feina definida moltes vegades, per comprendre que la direcció haurà de judicar severament qualsevol lleugeresa en aquesta matèria.

Llegides aquestes bases, els nostres amics als quals la vida de campament atreu, poden començar a fer els projectes. I recomanem als que decideixin venir-hi, que — sense que això signifiqui encara, per part d'ells compromís definitiu — donin el nom, l'edat, naturalesa, professió, número del Grup a què pertanyen i dies que els hi sembli que podran assistir-hi, assenyalant les dates.

Davant la perspectiva que aquests butlletins preliminars ofereixin, la comissió formularà les bases i reglament definitius que es donaran a conèixer immediatament des de les nostres columnes.

...

Al Secretariat General tenim ja iniciades una sèrie de seccions que han d'irradiar després en tots els grups, perquè cada grup, a més de les tres obligacions fonamentals pot tenir i ha de tenir moltes altres activitats. Hi ha al nostre Secretariat la secció de vida sobrenatural. Nosaltres no imposem als grups cap obligació religiosa. Creiem de més eficàcia que cada grup lliurement se l'imposi i fins que en cada grup els seus membres lliurement l'acceptin. Volem que tota la vida de pietat sigui espontània, única manera que irradii i es difongui atractivament, sincera i profunda. I amb això no inventem res sinó que adoptem una fórmula ja consagrada en l'acció catòlica.

...

Volem els nostres joves forts, audacio-

He parlat de conquesta, i jo no vull que ningú interpreti erròniament les meves paraules. Aquí no es tracta de conspiracions ni d'assalts al poder; no es tracta d'eleccions no de partits polítics. Recordeu que el nostre moviment s'inicià abans de l'adveniment de la República. Estem en un pla estricte d'acció catòlica, i per això no som polítics ni antipolítics. No servim cap partit polític, però tampoc no estem enfront de cap. Nosaltres no fem política i és que ens hem proposat un objectiu més elevat. Nosaltres anem de dret a l'esperit. Volem infondre el sentit cristià a les nostres masses de joventut, amb l'esperança que el dia de demà aquests joves portaran aquest sentit cristià a tota la vida de l'Estat. Nosaltres no venim a fer revolucions, no pensem en cops d'estat; però així sí, volem a la llarga transformar, cristianitzant-la, l'ànima de l'Estat.

PAGINA DEL TREBALL

Orientació de la vocació

L'Institut d'Orientació Professional de Barcelona. — A Espanya hi han dos centres importants d'Orientació Professional: el de Barcelona i el de Madrid. El de Madrid funciona des del temps de la dictadura; el de Barcelona ja fa bastants anys.

nacional de Psico-tècnica, al grup escolar Baixeres; on hi assistiren representants de totes les entitats d'Orientació Professional europees i personalitats com el Dr. Claparède i el Dr. Decroly. De llavors que es publiquen periòdicament els anals de l'Institut.

Un xofer de la C. G. A. davant el taquibradiscop, aparell per l'exàmen de la rapidesa i precisió a l'actuar

L'any 1914, a proposta del Museu Social de Barcelona, la Diputació d'aquí fundà el *Secretariat d'Aprenentatge*. Més tard, i amb el concurs de l'Ajuntament, l'esmentat Secretariat quedà convertit en *Institut d'Orientació Professional*. Aquest començà les seves tasques a mitjans de 1919 al local de la Borsa del Treball (carrer Sant Honorat, 5, pral.).

Del 28 al 30 de setembre de l'any 1922, s'organitzà la *Segona Conferència Inter-*

L'any 1924 aquest és traslladat a l'Escola del Treball (Can Batlló), on avui està instal·lat sota la direcció del psicòleg Dr. Mira i depenent de la Generalitat de Catalunya.

Els alumnes de l'Escola del Treball són examinats després d'haver-hi ingressat; i en el cas de no reunir les aptituds que requereix l'ofici, que volen seguir, se'ls n'indica un altre; sense que estiguin obligats a seguir el consell.

Gràcies a aquests anys de treball constant, de correcció i depuració dels mitjans emprats, avui es troba aquest Institut amb la capacitat d'ajudar eficaçment totes les entitats industrials i científiques de Catalunya en l'examen racional dels seus obrers i alumnes.

L'Institut archiva les fitxes de tots els individus examinats, on hi consta amb detall i precisió: l'edat i lloc de naixença; escoles que ha exercit; professió del pare i dels germans; situació econòmica de la família; la professió que intenta seguir i els motius; el resultat del *qüestionari íntim* (una sèrie de preguntes referents a la seva vida i al seu caràcter que el subjecte és convidat a respondre); resultat del *qüestionari de Marston* (fulla referent al temperament i caràcter de l'individu, que deu ésser omplena pels seus pares, mestres o coneguts); opinió dels professors sobre el seu rendiment escolar, i els resultats de les investigacions mèdico-antropomètriques i psico-mètriques. Per aquestes investigacions es serveix l'Institut d'una sèrie d'aparells i de *tests* o proves que un altre dia tindrem ocasió de detallar.

La *Companyia General d'Autobussos de Barcelona*. — Alguns establiments industrials o mercantils, abans d'acceptar l'ur personal l'obliguen a passar per les oficines de l'Institut, per tal d'ésser seleccionat o orientat segons els cassos.

Una d'aquestes entitats és la C. G. A. Quan l'Ajuntament de Barcelona donà a aquesta companyia el permís perquè s'establís a la nostra ciutat, li posà per condició que els xòfers tindrien de passar per les oficines de l'Institut d'Orientació. La C. G. A. segueix al peu de la lletra les indicacions de l'Institut. Aquest un cop examinada l'agudesa visual del xòfer, el seu camp visual, la seva aptitud d'orientació, serenitat, rapidesa i precisió, apreciació de distàncies, normalitat en la percepció dels colors, etc., classifica els aspirants en quatre grups: bons, normals, mitjans i inacceptables. Els darrers són, tot seguit, exclosos de fer pràctiques; els mitjans són admesos amb algunes restriccions. A més, tots els empleats de la C. G. A. cada dos anys

sofreixen una nova revisió de l'Institut.

Aquests examens han donat resultats òptims. Un exemple: El primer semestre de 1928, la C. G. A. registrà 210 accidents per imperícia, els quals, repartits proporcionalment, segons la freqüència d'accidents en els qualificats com a bons, normals i mitjans, entre tots els xòfers de la Companyia, resultà que cada xòfer dels qualificats com a

bo hauria comès 1,88 accidents. normal, hauria comès 2'81 accidents. mitjà, hauria comès 3'72 accidents.

Que repartits per igual, toquen un accident per xòfer cada 8 mesos; però repartits en la proporció deguda, resulta (despreciant fraccions de mes):

Bons, 1 accident cada 11 mesos.
Normals, 1 accident cada 9 mesos.
Mitjans, 1 accident cada 5 mesos.

Segons aquesta relació, els xòfers qualificats com a mitjans a les oficines de l'Institut d'Orientació fan més del doble d'accidents de treball que no pas els qualificats com a bons. (Anals de l'Institut d'O. P.).

Tot això diu molt en pro de l'Institut d'Orientació Professional, en pro de la C. G. A. i en pro de l'Ajuntament de Barcelona de l'any 1924.

J. COMES

El treball dels infants a l'Índia

A la Conferència Internacional del Treball celebrada a Ginebra l'any 1931, on s'estudia l'edat d'admissió dels infants al treball en les professions no industrials, M. Moodaliar, conseller tècnic obrer de l'Índia, féu remarcar, amb la seva intervenció, la situació dels infants en el seu immens país.

D'ells són aquestes paraules: L'aplicació del report de la comissió permetrà que en el meu país 70.000 milions d'infants menors de 1 any siguin d'ací endavant protegits.

Un infant de cada tres mor abans d'arribar a l'edat d'un any, per la manca d'atenció i de cura degut a la ignorància dels pares. En el meu país, hi ha un 92 per cent d'analfabets.

Tot això és degut a l'abús de la feblesa dels infants que es fan treballar en unes condicions inadmissibles.

Les escoles professionals als Estats Units

Moltes escoles són al mateix temps escoles professionals. Aquesta classe d'escoles es complementen per una sèrie de tallers, on els alumnes aprenents destinats a exercir algun ofici, troben després dels cursos teòrics donats a l'escola, els ensenyaments pràctics pel treball de fusta, de construcció mecànica, d'automòbil, eac. Aquestes escoles formen obrers instruits, i futurs contramestres per les indústries de la regió. Estan en contacte directe amb el servei d'orientació professional de la ciutat. Especialistes de l'orientació professional, ensistren els alumnes dels oficis als quals estan destinats. Els arlen de l'interès de cets oficis, sovint menyspreats, i dels avançats que hom pot trobar-hi. Els donen també, després de les estadístiques aparellades per la regió, indicacions precises sobre les demandes de mà d'obra i les probabilitats d'ocupació. Aquestes orientacions són així mateix comunicades als pares i serveixen per evitar els desordres econòmics que podrien esdevenir d'una repetició caòtica dels aprenents dels diferents oficis.

T.

Fejocista!

Conquistes cada dia nous adeptes per la F. J. C.

Et captens dels problemes socials? Ets un propagador de FLAMA?

Continuació de la pàgina 1

ció de la Mare de Déu, que, segons Pius IX, és, co' més definitiu sobre aquest tema. Va escriure sobre la infanilitat del Pontífex romà, sobre unes objeccions de Gratry contra l'Església i una vida de Santa Cecília.

Però l'obra cabdal de Guéranger són els vint-i-set volums del conegudíssim *Any Litúrgic*.

Per donar una idea de la importància de l'*Any Litúrgic*, bastarà dir que en les seves pàgines, cercaven habitualment material apte per les seves predicacions i meditacions, prelats tan eminents com el Cardenal Mercier i el nostre Torres i Bages.

V. SALVA

ESTAMPES DEL TREBALL

PINTANT LES BARQUES

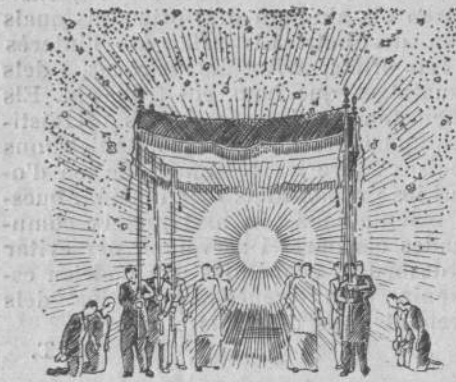
Barca verda, barca rosa, barca de tots colors, quan sou a la platja. però a la mar totes iguals, totes germanes

Clixé Vicens Costa

CORPUS CHRISTI

L'ENYOR DEL CORPUS

Cada any, quan ve aquest temps, la ciutat pren un to de cosa viva i acolorida. Les grans avingudes arbrades, tenen tonalitats diverses entre el verd de les branques que floreixen i el polsim daurat del sol. Damunt l'asfalt, hi senyoreja la corba d'aigua que urbanitzen i dibuixen les mangueres i que el sol es cui-

da de decorar amb colors de l'Arc de Sant Martí.

Es el temps de les roses i de la gineseta. Es el temps del Corpus que a casa nostra s'ha celebrat sempre amb gran esplendor.

Enguany, però el Corpus no tindrà la seva bellesa tradicional. A dins el cor hi haurà el repicar joios de festa, i als balcons de les cases cristianes hi rumbejaran domassos. Però no hi haurà pels carrers la tradicional processó amb la Custòdia radiant de llum i els gegants i les trampes... tal com la cantava Maragall i tal com l'havien viscuda de molts anys ençà els bons barcelonins.

Quants anys fa que es celebra a Barcelona la diada del Corpus que aquest any enyorarem?

BARCELONA ES LA SEGONA CIUTAT DEL MON QUE HA CELEBRAT LA PROCESSO

A darreries del segle XIII, l'Església instituí un culte particular al Sagrament de l'Eucarista. En comptes de celebrar la festa de la institució del Santíssim Sagrament el Dijous Sant, se celebrà el dijous després de l'octava de Pentecosta.

L'any 1246, se celebrava per primera vegada a Lieja (Flandes), per inspiració de la Beata Juliana de Retinnes. El dia 8 de setembre de 1264 Urbà IV adreçava als Prelats la Butlla Transitus, instituint la festa del Corpus Christi Sant Tomàs, per encàrrec d'aquell Papa, va compondre l'ofici del qual se serveix l'Església el dia de Corpus.

La processó del Corpus Christi va tenir més tard una gran difusió per manament de Joan XXII.

A Espanya la processó se celebrava al matí, però a Catalunya, que gaudia d'una concessió especial, se celebrava a la tarda. Barcelona és la primera ciutat que va solemnitzar la dita festa. Aquest fet s'esdevenia l'any 1320.

L'any 1838, un canonge de Vic, anomenat Jaume Ripoll i Vilanigo, publicà

un fascicle, en el qual es demostra documentalment que la nostra ciutat és la primera d'Espanya i la segona del món que ha celebrat la processó del Corpus. Per un document del segle XIV, se sap que es féu una crida assabentant el poble de la institució de la festa del Corpus.

Cada any les crides es feien ab la bandera y cavall de Santa Eulalia ab los tres negres y tabals desde el porxo de Sant Jaume. El porxo de Sant Jaume es trobava davant l'Ajuntament. Los carrers, deia el pregó, han de estar escombrats, enramats i empaliats; que los jueus ni las juevas puguin sortir de casa lo dia de Corpore Xsti (1431). El Rei Pere, el Cerimoniós, manà que la Sagrada Forma fos portada sota palli.

En l'obra de Joan Comas, *libre de coses assenyalsades*, que existeix a l'arxiu de l'Ajuntament, es fa constar que l'any 1542, se celebrà la processó a la tarda. Heus ací el que diu l'esmentat escriptor: "Dimarts a VI de juny del any MDXXXII los venerables M. Raphael Ubac e M. Jaume Cassador, canonges de la Seu, vingueren en casa de la ciutat del part del Rem, Bisbe i Capítol a parlar ab los honorab. Consellers, com ells havian deliberat lo present any mudar la professó de Corpore Christi, ço es que no partiria de la Seu fins a les hores pasat mitg jorn, dites que fossen les vespres; i los Honorab. consellers hagut primer entre ells colloqui y determinació de promens jatsia y hagues diverses opinions que nos devia mudar, emperò per intervenció del Sr. Loctinent fou executat y fet juxta la determinació de dit Capítol."

L'OU COM BALLA

Una nota ben bonica de la festa de les festes, és la de l'ou com balla. Cada any, acudeixen els bons barcelonins als claustres de la Catedral per veure aquesta joguina de l'aigua amb l'ou dansari. Serà curiós anotar-ne els orígens segons el cronista, Ramon N. Cocas:

"No és molt antic el seu origen com generalment hom suposa, ni és aquella combinació de l'aigua amb l'ou tan extravagant com sembla. Cal únicament fixar l'atenció en el conjunt que ofereix aquella font i amb la imaginació hom la veurà convertida en una mena de monument, al qual donen especial caràcter els clavells, la gineseta i les cireres, flors i fruits propis dels temps en què se celebra la solemne festivitat del Corpus. Tampoc és difícil veure en el rajoli del brollador que és el sustentacle de l'ou, l'espiga que sosté el viril d'una custòdia de metall i en l'ou que voltejant sembla contraure's, perdent la forma ovalada i adoptar la circular, no hem de fer gaire esforç per veure en ell una enginyosa representació de l'Hostia sagrada circumdada de raigs de llum, formats per les gotes d'aigua que es desprenen d'aquella closca en la successió del seu continuat moviment.

La forma que ens ofereix la custòdia ideal que mentalment hem vist constituir-se amb tan pocs i senzills elements, ens declara l'època en la qual tingué

principi la presentació d'aquell espectacle que ha esdevingut tan popular.

Les custòdies, sota la forma d'una glòria, no començaren a emprar-se fins al segle XVIII. D'aquesta època data, doncs, l'adornar-se la glorieta al·ludida, de manera que aquest costum no té més que uns cent viny anys d'antiguitat.

Ens recolzem en aquesta creença, en vista que, en un llibre de l'any 1792 en el qual es descriuen les festes i costums de la Barcelona d'aquells dies, no es diu ni una paraula de l'ou dançar. En canvi, en 1802, uns adornistes s'ofereixen al poble barceloní per si vol utilitzar llurs serveis amb motiu de la pròxima arribada en aquesta capital del Rei Carles IV amb la seva família i la cort, afegint que són aquells, pare i fills. No es coneix el nom dels artistes, però se sap que viuen al carrer de l'Arc de Sant Francesc d'Assís, prop de la Bòria. Així, doncs, el decorar aquella part de claustre en la festa del Corpus, és relativament modern.

Cal tenir en compte que alguns anys

abans, el Suprem Consell de Castella havia decretat, amb l'aprovació del Rei Carles III, la supressió de totes les representacions que assistien a la processó del Corpus, en atenció a que es cometien davant la Divina Majestat moltes irreverències. D'aquesta manera foren eliminats d'aquell acte públic que se celebrava a les principals ciutats d'Espanya amb ostentació de balls i representacions religioses de l'antic i nou testament, etc.

Es possible que l'original ornamentació de la glorieta, generalment anomenada de Sant Jordi, en els dies de les festes del Corpus Christi, fou un atractiu que es va donar a la festivitat, a canvi dels espectacles que donaven a la solemnitat un caràcter més profà que religiós. L'enginyosa combinació de l'aigua amb la closca de l'ou, constituïa una gran novetat per als barcelonins."

En cap arxiu no hem trobat cap document, diu el P. Antoni Aragon, en la seva obra *La festivitat del Corpus Christi*, que ens parli d'aquesta expansió popular. Unicament, en un manuscrit hem llegit que "lo claustrer, el dia del Sagrat Cor ha d'enramar lo cavall de Sant Jordi". (1440). Tal vegada, afirma l'al·ludit escriptor, aquest costum és una reminiscència de les festes paganes.

Els grecs, i especialment els romans, retien culte al déu de l'abundor, i com que la festa del Corpus se celebra, no en la Pasqua florida, sinó després de la Pasqua granada, l'ou símbol d'abundor—ple com un ou—salta i dansa en senyal de gratitud a Déu, perquè en aquesta època de l'any esdevé pròdiga la natura.

ELS GEGANTS

Els gegants tenen per origen el caràcter solemnnial que l'Església ha volgut donar a la festivitat del Corpus. Heus ací el simbolisme dels gegants. Representen reis i personatges il·lustres que han arribat de llunyes terres amb el propòsit de reverenciar Jesucrist, en representació de diversos països. Dansen per tal de posar de relleu llur complaença. Representen també l'omnipotència de Déu. Davant d'Ell s'humilien els homes de més alçada i fortitud.

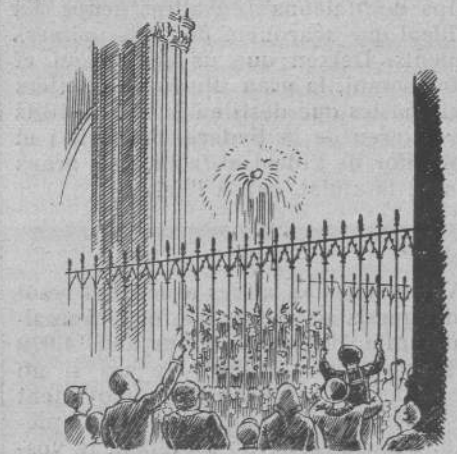
En les processons que se celebraven a Barcelona, a les darreries del segle XIV, hi anava el drac de Sant Miquel, un monstre amb ales; el lleó daurat, els cavalls cotoners, la Vipria, on hom veia representat el monstre vençut per Sant Jordi, la Cucafera, la Patum, l'àguila i els nans.

Aquests símbols encara existeixen en algunes ciutats de Catalunya. A Vilafranca es conserva el drac, la Cucafera a Tortosa, la Patum a Berga, l'àguila a Girona i en altres ciutats d'aquella comarca, i els cavallins a Olot.

Aquests monstres simbolitzen el triomf de Jesucrist damunt la lletjor i el pecat.

Aquesta és la història de la vella festa. A tots els pobles de Catalunya, més o menys la història és repetida, però en tots és celebrada la festa. Si Maragall tornava, aquest any hauria de plorar veient que a Catalunya no es celebrava la festa que ell en deia "una festa tota d'or".

Aquest any les paraules del poeta es faran melangioses: "Quan la Custòdia ha passat, i ja s'ha fet de nit darrera d'e-

lla, les tenebres semblen més tenebres i la gent s'empeny cercant llur cau a les palpentes, enlluernats encara d'aquella visió d'or de tot el dia".

E. B. M.

(Dibuixos de Pere Prat)

El nostre concurs fotogràfic d'"Estampes del Treball"

FLAMA, que sempre ha donat cabuda en les seves pàgines a totes les manifestacions de l'esperit, ha volgut estimular als seus amics i llegidors a conrear aquesta moderna expressió de l'art, i si això fos poc, ha volgut també retre homenatge al nostre obrer, aquest obrer català noble, intel·ligent i meravellosament capacitat.

L'èxit en el nombre i qualitat de fotografies presentades, ens diu que l'obra social que preteniem realitzar amb l'organització d'aquest concurs ha estat compresa pels nostres amics, a qui ens plau fer ofrena del triomf assolit en aquest concurs.

Hem de constatar la sensibilitat dels autors de les fotografies exposades; així veiem com el tema més reproduït és el del pagès, l'obrer de la terra, aquell a qui el guany tothora se li ofereix més insegur, però és abundant i ric, com el seu esforç i la seva constància, aquest tribut de gratitud ha inspirat les meravelloses composicions que han estat premiades.

El Jurat qualificador es va trobar amb la dificultat de si podia classi-

Voluntat. Tercer premi, Pau Badosa Melic

ficar-se com "estampa del treball" la fotografia a la qual ha correspost el segon premi, però per unanimitat prengué aquesta resolució per entendre que amb això rendiem homenatge a les nostres mares, al treball de tota la seva vida i a aquella feminitat dolça que els anys no fa emmusteir.

Cal constatar també l'encert amb què han estat tractats diversos temes de treballs en la indústria, algunes vistes d'una manera molt moderna. Així mateix la fina ironia hi és representada amb qualche fotografia de treballadors ambulants.

Hem trobat a manca-hi, almenys d'una manera complerta com era de preveure, un bon seguit de fotografies de temes de mar: aquelles barques del bou, aquelles nances plenes de peix, aquelles xarxes tivants, aquelles proes policromes d'un cap al tard, aquelles veles gomflades pel vent, aquells pescadors de faç riallera portant al cap la cistella regalimant; en una paraula, en el nostre concurs hi faltava aquell olor a iode i aquella gràcia del nostre mar.

La Betula. Primer premi, Antoni Ferrisa Armerats

La direcció de FLAMA ha considerat dignes d'ésser publicades les següents fotografies quins lemes són: "Fogoner", "Aire lliure", "Garbell", "Perseverància", "Treball pesat", "F. J. C.", "Treball", "Tant l'estiu com l'hivern", "Espurgant", "Cap a fer créixer la ciutat", "Fotos", "Fent farina", "Perseverància", "Demà mestre" i "La vostra dolça veu".

Aquest primer concurs ens diu, una vegada més, les possibilitats que ens ofereix aquest art que avui arriba ja a la seva plenitud i que és ple de dificultats i que per assolir-ne el seu mestratge cal una sensibilitat molt afinada i un domini absolut de la tècnica. També ens diu aquest concurs el profit en l'obra social que pot assolir-se quan en l'obra artística si agermana aquell esperit cristià que és el lema de totes les nostres actuacions.

Hivern. Segon premi, Josep Maria Lladó Bausili

ACTUACIÓ DE LA F. J. C.

GLOSSA

"I mentre estaven sopant, prengué Jesús el pa, i, beneint-lo, el parti i els el donà, i digué: "Preneu, aquest és el meu cos. I havent pres el calze, donades les gràcies, els el donà i en begueren tots. I els diu: Aquesta és la meua sang del Nou Testament, que serà vessada per a molts."

Amb una simplicitat meravellosa i amb una sublimitat pròpia de Déu, el Crist, rodejat dels seus deixebles, als qui amà fins a la fi, pronunciant les paraules que havem llegit de l'Evangeli de Sant Mateu, instituïa el Sagrament de l'Eucaristia en el Sant Sopar del Dijous Sant. Gran Sagrament. Sagrament d'amor.

La Santa Església ha volgut commemorar solemnement aquest gran benefici del seu Diví Espós. No poguent-ho fer, però, a la data corresponent, per estar aquella absorbida en la contemplació de les angoixes i sofriments del Bon Jesús, va establir per disposició del Papa Urbà IV en 1264 la festa que actualment celebrem amb el nom de "Corpus Christi".

Els cristians tenim de sentir-nos plenament reconeguts a les infinites gràcies dispensades pel Bon Déu. El gran amor del Pare amantíssim s'ha manifestat i es manifesta en tots instants; però allí on nosaltres podem copsar-lo més bé, és en haver disposat el gran misteri de la nostra Redempció, complement del qual és la institució de l'Eucaristia.

El Crist, no content en haver-nos redimit, volgué deixar-nos una prova evident del seu afecte envers nosaltres, quedant-se entre els fills dels homes fins a la consumació dels segles, donant-se a ells, bo i esperant-los en la solitud dels Sagraments per atendre sol·licit les seues desitjos.

Tots els pobles han retut llur vassallatge al Déu Hostia, al Pa de Vida. Catalunya, la nostra estimada terra, s'havia distingit sempre en la celebració d'aquests actes de pietós i públic homenatge. Quan la natura s'enriolava amb l'or dels blats i el color de les ginesteres i les roselles sola el blau puríssim del cel primaveral, sortia de la cella d'or el Diví Presoner entre el perfum de l'encens i els cànctics del poble a beneir les collites, les prades, els carrers i places i cada un dels nostres cors, en el que dipositava el doll santificador de la gràcia.

Aquest any és el segon que la tradició tantes vegades secular s'ha vist estroncada. El Pa dels Angels no podrà sortir del recinte sagrat de l'Església, i amb tot Ell desitja ésser estimat, ara més que mai està assedegat de l'amor dels homes.

Fejocistes, nosaltres que ens diem joves cristians, joventut del Crist, sapiquem-ho demostrar que ho som amb la força dels fets; siguem apòstols arborats del Pa de Vida, convertint-nos primer, cada un de nosaltres, en Sagrament vivent del Déu d'amor tan escarnit avui per tot arreu.

P. TARRES I CLARET

ACTES CELEBRATS

GRAN MINTING A VILABELLA

Previament invitats per la Junta de la novella Agrupació Cultural de Vilabella, es traslladaren el passat dia 15, els oradors de la F. J. C. senyors S. Casasses i Claret, i F. Millet i Maristany.

Molt abans de la seva arribada, el local on s'havia d'efectuar l'acte era insuficient per encabir tot el públic que hi assistí, tenint d'utilitzar les cases veïnes per escoltar els parlaments des dels seus balcons i finestres.

A les cinc arribaren els oradors, que foren rebuts amb grans aplaudiments. Acte seguit el senyor Vicari de Vilabella, fa la presentació dels oradors, i parla en primer lloc el senyor

JOAN GUIVERNAU, de VILABELLA

Amb paraula vibrant, exposa als oients que els joves han de tenir un nivell intel·lectual, i que aquest l'assoliran per mitjà de la lectura, amb l'ús freqüent de les biblioteques. I així formant-se intel·lectualment assoliran la victòria enfront de la demogògia i del sectarisme imperant. Pel seu mitjà edificaran llur ideologia l'edifici de la qual no trontollarà en els transcurso dels temps, a semblança de les obres de l'antigor que encara perduren.

Crida els joves vilabellencs perquè obrin els ulls davant la realitat i s'allistin a la nova agrupació, que, així ben units, la victòria serà nostra.

Es premiat el seu discurs amb grans aplaudiments.

SALVADOR CASASSES GELONCH

Comença dient que com a representant de la F. J. C. explicarà el que és i el que fa, la F. J. C. i el que ha d'ésser el fejecista.

Aquesta no és més que un conjunt de joves que senten un batec d'ideals, Déu i Pàtria! procurant la formació integral del jove, infiltrant-li l'esperit de la lluita i de conquesta.

Amb tal fi la F. J. C. organitza tota mena d'esports, excursionisme, cultura física, i a més cultura i treball d'intel·ligència, per mitjà dels cercles d'estudi, forjadors dels homes del dia de demà.

Explana que el fejecista ha d'estudiar, ha de conèixer la religió, i no sols conèixer-la i estudiar-la, sinó estimar-la. Diu també que tots els fejecistes han d'ésser propagandistes, fent la conquesta d'amic a l'amic, de l'obrer per l'obrer, del pagès pel pagès, i així portar tots els joves dins la F. J. C.

Exposa que el fejecista ha d'ésser disciplinat, que ha de saber complir amb tots els ordres llançats des del Secretariat General. El fejecista ha d'ésser cristià amb tota valentia, i avui com mai al crit de Déu ha d'alçar-se i llançar-se a la conquesta amb amor i simpatia, desterrant tot el que sia odi i brutalitats.

Es molt aplaudit.

ANTONI NADAL RODO

Diu que ell pertany a la F. J. C. perquè és una necessitat que sentia Catalunya, d'una organització general de joventuts, que sabés fer front a la demagògia, per tal que no torni a succeir el que va passar el mes de maig de l'any passat, amb la crema de convents.

Diu que li cal al jove catòlic una preparació en tots els ordres, cosa que fins avui havia estat molt negligida i que la Federació els ofereix el mitjà d'aconseguir una formació moral i intel·lectual. Diu que aquesta manca de formació ha estat la causa que en el canvi de règim hagi fet possible passar d'una auto-cràcia a una demagògia i no a una democràcia.

Desitja dels joves de Vilabella que es facin de la F. J. C. per obtenir tots plegats la veritable llibertat. I que es llancin a la lluita per Déu i per la Pàtria, i que es facin fejecistes per la defensa de Catalunya i pel Crist. (Grans aplaudiments).

PERE TARRES I CLARET

Comença fent un cant a la terra Taragonina, i especialment Vilabella, dient que l'acte que estan celebrant ha de tenir l'objecte d'aixecar l'estat de la nostra terra portant la sota la bandera del Crist, que si és cert que el treuen de les escoles, no ens els treuran mai del nostre cor.

Parla de la llei del divorci, dient que el sectarisme ha comprès que per destruir l'esperit cristià de la nostra terra, primer li cal destruir la família.

Nosaltres ens captenim dels problemes socials, però amb la doctrina de l'Església, que no fa classes ni castes.

Glossa l'article segon del decàleg fe-

jocista que diu que el jove ha d'ésser pur, per tal de millorar físicament i moral la nostra raça.

Diu que el jove cristià no ha d'ésser timit ni covard, sinó que ha d'anar amb el cap ben alt, confessant la fe del Crist. (Perllongats aplaudiments).

FELIX MILLET I MARISTANY

En aixecar-se per parlar una salva d'aplaudiments ofega les seves primeres paraules.

Felicita els vilabellencs, perquè amb l'acte que estan celebrant demostren que no es donen vergonya de proclamar-se cristians, essent un exemple a imitar per a tots.

Ens ataquen als catòlics dient que la religió és l'opi del poble, però és aquest el que ha creat les nostres grans institucions de cultura, beneficència, etc., i si és aquest l'opi que ens donen, benvingut sigui.

La culpa de l'actual desgavellament no el té l'actual règim, ja ve de molts anys, que el poble s'anava allunyant de Déu, i no es preocupava de les qüestions cabdals de l'Església, amparant-se que en la Constitució antiga deia que la Religió oficial era Catòlica, Apostòlica i Romana.

Crida els joves dient que la F. J. C. els vol formar integralment, donant-los cultura i tot allò que senten en el més íntim del seu ésser.

Diu que això ho lograrem per la raó i amb la caritat cristiana i no amb les armes homeieres dels nostres contradicitors.

Diu també que la llibertat, la igualtat i fraternitat tan portada en les boques dels nostres demagogs, la va instituir, no ells, sinó el Crist que tant combaten.

Acaba el seu parlament dient que hem de fer i farem la Catalunya Cristiana dels nostre gran bisbe Torras i Bages.

Es llargament aplaudit, com ho ha estat enmig del seu brillant parlament.

RVND. JOAN GARCIA, RECTOR DE VILABELLA

Dóna les gràcies als oradors i diu al poble que rebí les seves ensenyances, i que no abandoni l'Agrupació Cultural avui creada, perquè ella serà la salvació del nostre poble.

Es molt aplaudit.

Com fos que els elements del Secretariat General, vinguts de Barcelona, demostressin desig d'anar a fer una visita al Santíssim, el poble sencer els va acompanyar a aquest acte d'amor, omplenent l'espaiosa església parroquial.

Després els oradors foren obsequiats amb un delicat lonx.

A l'acte assistiren representacions de Valls, Nulles, Vallmoll, Renau, Bràfim i Salomó.

MIQUEL AYMAMI, DE SALOMO

SITGES

A les onze del matí del dilluns de Pasqua, en aquesta bella ciutat tingué lloc un grandios miting d'afirmació fejecista en què parlaren els senyors Salvador Casasses, Jaume Potau, Antoni Nadal, Pere Tarrés i Fèlix Millet.

La sala que estava plena d'un públic selecte, correspongué a les brillants dissertacions dels oradors amb freqüents aplaudiments.

Acabat l'acte, els fejecistes sitgetans oferiren un delicat vermuth en honor dels dissertants.

ORIENTADOR

Es prega a tots els Grups que quan hagin de dirigir-se a diverses Seccions del Secretariat General, ho facin amb fulls de paper diferent, encapçalant en

cadascun d'ells el nom de la Secció a què es dirigeixen, a fi de facilitar la tasca que pesa sobre el Secretariat.

Grup 59. — Calella. — Durant el mes de maig, començaran a rebre 99 exemplars de FLAMA, que són els socis inscrits. Les altes i baixes de la vostra del 13 regiran des del primer de juny.

Grup 88. — Cassà de la Selva. — Rebudes les pessetes del Gir postal. Es corregirà ço de FLAMA. Prenem nota del nom del vostre Grup.

Grup 45. — "Fortitud", de La Bisbal. — Rebuda la vostra del 12 del corrent. Procurarem complaure-us.

A tots els grups que ens han cursat altes de socis, fem avinent que no les cursarem fins a primer de juny. Igualment les FLAMES.

Grup 92. — El dia primer de juny ho rebreu tot. Referent al lema, el Consell Federal ho ha pres en consideració.

NOTICIARI

VIC

Minyons de muntanya del grup "Balmes"

El dia 16 del març proppassat, en Junta general del Grup, es proposà la formació d'una secció excursionista; s'encarregà dita missió a Miquel Illa Vinyas, Joaquim Llohis Roca i Joan Orriols Monset, els quals quedaren nomenats per formar junta de la secció d'excursionisme. Tots els socis del Grup "Balmes" varen acollir la idea i la composició de la junta amb força entusiasme, essent avui 42 els joves inscrits en la novella secció.

La primera sortida fou el dia 3 d'abril a Bojons (Guilleries).

El dia 10 d'abril, 17 joves fejecistes anaren al Castell de Sabassona, castell ple de llegendes, i miranda de la Plana de Vich.

El dia 14 del mateix mes, la secció organitzà la sortida a Tagamanent, una de les tantes ermites de la nostra terra.

El dia 23, per ésser la diada de Sant Jordi, els joves fejecistes volgueren honorar-lo amb una missa a la seva ermita, on tota la plana vigatana te posada la seva devoció; el temps plujós de la diada no espantà als joves que assistiren a la missa.

Igualment que el dia de Sant Jordi, els joves fejecistes, el dia 27, volgueren celebrar la festa de la Patrona de la F. J. C., la Verge de Montserrat, amb una missa i comunió, en la humil capella de la Masia la torre d'en Brú, dedicada a la Moreneta, demanant protecció i prosperitat per la F. J. C.

El dia 5 de maig, s'organitzà una excursió a la pintoresca vall de Sau, els joves vigatans fruiren d'un bon jorn en aquelles fondalades de les nostres Guilleries.

Heus ací l'actuació dels Minyons de Muntanya del Grup "Balmes" de Vic fins avui. Els joves vigatans estan a les ordres dels Grups en general i de cada fejecista en particular, per donar tota classe d'informes, per realitzar les moltes i pintoresques excursions que poden organitzar-se, prenent per centre la nostra ciutat de Vic.

BARCELONA

Grups "Ancora"

El dia 23 d'abril, diada de Sant Jordi, va tenir lloc el segon festival esportiu del grup "Ancora", el qual fou celebrat en els terrenys propietat del nostre benvolgut company Ros.

Després d'oir Missa, es començaren les tasques esportives amb carreres de 200 metres amb obstacles per eliminatòries, i lluita a la corda per equips.

En el *cros country* hi prengueren part uns 25 concursants, però abans de fer el recorregut dels 2.000 metres alguns es

AL LOCUCIO ALS FEJOCISTES BLANENCs

PER JOAQUIM RUYRA

Amics estimats:

Per bé que una de les característiques de la vostra Associació és la joventut dels seus components, i que, per tant, no pot pas formar-ne part un vell, com jo, arribat a les últimes tresqueres de la vida, em plau que m'hagueu cridat i volgueu escoltar-me. Certament, en l'acció heu de prescindir dels vells, que podrien destorbar-vos amb llur lentitud i poc ardiment; però això no vol dir que hàgiu de menysprear la veu de la seva experiència, ni defugir el contemplar-los. Al contrari, quan més no, mireu-los, observeu-los atentament.

Pobres vellets!... Són ben interessants. A través de la feble claror ponentina, que va apagant-se al seu voltant, no poden menys de llambregar la fi de la ruta que segueixen i els misteris de l'eternitat on desemboca; i aleshores senten la impressió del Jutge Etern que se'ls atansa, així com tots hem sentit de vegades la presència esborronadora d'algú que cautelosament se'ns acosta per darrera, sense fer cap soroll. Si, tots els homes abocats a la mort senten aquest atansament diví, tant si són creients com si són incrèduls. És un fet universal. I, per això, tot aquell que pressent que va a deixar d'existir, aleshores, que veu que va a escapar-se de l'acció de les lleis humanes, aleshores, que comprèn que ja ningú de la terra no podrà demanar-li comptes, aleshores, precisament aleshores sent créixer el pes de la seva responsabilitat i el neguitegen més temerosament que mai les fantasmes de la seva culpa. Així és, així ha estat i així serà aquesta realitat, absurda als ulls de l'incrèdul.

He-vos aquí per què la vellesa i les malalties greus promouen tantes conversions i tants desesperes. De l'un i l'altre, d'aquests dos ordres d'efectes, us podria citar cent exemples, notables, antics i moderns; però no vull cansar-vos amb una llarga enumeració, ni vull cercar els casos tan endarrerats que la meua vida, i fins i tot la vostra, no hi hagi coincidit. En citaré només dos de ben

moderns i sorollosos; i feu-vos compte que són a manera de dos miralls dins els quals es reflecteixen, amb els mateixos gestos tràgics, milers de figures que han existit en el passat, i altres no menys nombroses que existiran sens dubte en el futur. Aneu-los mirant.

Aquí teniu el gran novel·lista Blasco Ibàñez, personatge contemporani, del qual per força hauréu hagut esment, car ha mogut bella fressa en el món de la literatura i en el de la pantalla cinematogràfica. Home d'egregi talent, elegant estilista i exquisit artista de les imatges, donada l'indole de les seves obres era considerat com una de les glòries pròpies, més indisputables, per aquesta turba cridanera que pretén convertir el Cel en un desert deshabitada i esborrar en les nostres consciències els deu manaments de la llei de Déu. Tant és així que els caps grossos de l'esmentada turba feien ja salivera, proposant-se transportar a València les materials relíquies del gran escriptor i glorificar-les amb una pomposa manifestació de laïcisme. S'ho tenien ja coll avall; però restaren corglats i sense respir en assabentar-se que llur idola de fang selecte, havent-se adonat que tenia una ànima i que el Jutge Etern se li atansava, havia volgut morir abraçat a la santa creu del Redemptor; i que el seu cos no tornaria a la seva terra nadiua com no fos a so d'absoltes de capellà i a la llum de cera beneïda. Lloada sigui la misericòrdia de Déu! Ens plau especialment que s'hagi exercit en un escriptor per tants conceptes benemèrit.

L'altre cas que us vull citar, també culminant i modern, és d'un caràcter desolador, per bé que no menys instructiu. No l'aniré a cercar dins un estol de pacífics escriptors, ni en una regió plaçada com la valenciana, sinó dins el rengle de tirans, a la Rússia soviètica, aquest nou estat de tenebres i de sang del qual no ens arriben veus confusioneres que conspirin a ocultar la llum pura de la veritat. Sabem, però, que hi regna un

ideal que imposa, en barreja absurda, el triple lema de materialisme, filantropia i justícia; sabem també que la seva justícia ha consistit a invertir l'ordre recte de les funcions estatals fent que, en comptes d'ésser la burocràcia servidora del poble, sigui el poble servidor de la burocràcia; i sabem, finalment, que la seva filantropia, no basada en la llei divina de l'amor, ha dividit els ciutadans en dues principals categories extremes: la dels dirigents despòtics, capriciosos i rics i la dels dirigits, immensa massa obrera esclavitzada i miserable, que no té manera de defensar-se ni de fugir dels seus opressors. Heu-vos aquí els fruits de justícia i filantropia del materialisme rus; i no dubtem que són els únics que pot donar tot materialisme.

Doncs bé, un dels principals capítols d'aquesta odiosa revolució russa fou Lenin. Tots n'hauréu sentit parlar, per tal com la seva actuació va moure més fressa que cap terratrèmol. Era un superbiós que es tenia per superhome i, menyspreant els drets divins i humans, havia provocat la matança de més de tres milions de persones. La seva fi digna de la seva vida, car es veié aturmentat per un remordiment sense consol i per un penediment sense esperança, si hem de creure les notícies que en dona l'escriptor anglès Sir Percival Phillips. Ferit de paràlisi sifilítica, abans d'arribar a l'estat d'imbecilitat, en què sol terminar aquesta dolència, segons l'indicat escriptor anglès estigué subjecte a una mania persecutòria del més horrible caràcter que pugueu imaginar. Retret i vigilat dins el palau de Gorki, els mobles de la seva habitació s'animaven als seus ulls prenent terribles posats d'enúig. Anava per asseure's, i la cadira transformada en fantasma, semblava repel·lir-lo amb un gest d'odi. En fugia, i la taula on anava a recolzar-se li expressava amb no menys violència la seva aversió. Els armaris, el llit, els divans, tots els paraments i objectes de confort s'omplien d'un esperit enemic i se su-

blevaven a la seva presència; i aquell materialista empedreït, que havia negat l'ànima i la divinitat, s'arronssegava de quatre grapes d'ací d'allà i, plorant i esgaripant, demanava perdó a les coses insensibles.

Shakespeare, el profund coneixedor del cor humà, ens ha representat els tirans de les seves tragèdies sotmesos en llurs últims moments al turment d'alienacions espantoses; però no pogué suposar-los-en cap de tan abjecte i horrible com aquestes del sanguinari Lenin. Sens dubte tampoc, entre els monstres imperants, no n'hi ha hagut cap que hagi causat danys tan considerables.

Déu existeix, amics meus, Déu regna. És una realitat que no depèn dels vots dels homes. En va el negaran, en va intentar destruir-lo; mai no podran evitar-lo, ni tan sols dins el clos de llur consciència mateixa. A les seves mans han de caure; ningú no se n'escapará; i el que no sap guanyar la seva misericòrdia infinita, de pare amorosíssim, ha de sucumbir tard o d'hora al seu càstig.

¡Feliç qui des de la més tendra joventesa l'ha servit amb fidelitat i sent constantment al cor el somris de la seva aprovació, que és la suprema benaurança que podem atènyer a la terra, siguin les que siguin les vicissituds per les quals hàgim de passar! Jo us saludo entusiàsticament, joves ardis, que, en aquests moments de perversió general en què la bèstia apocalíptica, deshonest i procaç, pretén imposar el seu immund imperi, us heu proclamat confessors de Jesucrist. Jo us saludo especialment, a vosaltres, feiocistes blanencs, fills meus estimats, honor i esperança de la nostra vila. Coratge! Sou ja arribats a la centena, i Aquell que ha dit que, allà on en nom seu es reunissin dos, Ell hi seria entremig, aquí és entre vosaltres, i no us abandonarà. Avant, estol valent! Disposat sempre a morir per la fe, no mai a matar, lluita fervorosament amb les dolces armes de l'amor, que són més fortes que les de l'odi.

LLETRES

"Marta la fatídica" — de Tomàs Roig i Llop. — Editorial Poliglota

"Marta, la fatídica", la darrera obra de Tomàs Roig i Llop, continua el mateix to de les altres obres que l'han precedida. Tomàs Roig i Llop, li plau l'anàlisi ànima endins dels seus personatges. L'ambient que els rodeja; és sempre un ambient una mica amarg i dolorit, voltat de tenebra i de somni, un aiguabarreig de tendresa i pietat que il·lumina la dolor i el misteri que traspuen les seves narracions. A voltes enmig d'aquests clar-obscurs, hi trobareu visions de paisatge exquisides, i sempre un estil clar i cenyit de frases curtes.

Roig i Llop és un enamorat de les vides complicades i primitives, li plau desentenyar el fons a voltes misteriosos i llegendari dels protagonistes dels seus con-

tes, la major part d'ells gent torturada i de vida obscura i gris.

Les seves narracions prenen instintivament un to tenebrós i envoltat de melangia que va de la ironia punyent i satírica a l'emoció tendra i misericordiosa, però que al fons s'eleva sempre a una superació de l'esperit damunt de la matèria. Vegi's, sinó, "Marta, la fatídica", i principalment "El Pudor". A voltes sembla que la narració vagi a caure en un pessimisme fatalista i escèptic, i és llavors que l'esperit cristià de l'autor reacciona i dona un tomb a la narració fent que als seus personatges els entri un desig de puresa i de redempció.

Roig i Llop salta de l'aigua-fort a l'idihi, de la visió crua i depriment de la vida al paisatge colorit i àgil. Trossos de "Janet i els altres dos" i "L'ascensió

CINEMA

HACIA SIBERIA

Saludem el primer film polonès, presentat en les nostres pantalles. Un pri-

de Lena" ens ho demostren. Aquest darrer conte que té un argument de més amplitud que els altres, és d'un interès ben sostingut que desenrotllat podria esdevenir una exquisida novel·la.

Amb "Marta, la fatídica", Roig i Llop ha aprofundit potser més que en els altres llibres anteriors, la psicologia dels personatges. Té una elegància innegable en la narració, i ha cenyit curiosament l'acció en les coses més precises, sense allargar-les innecessàriament i donant així a les seves narracions un major relleu i profunditat.

"Les Cadenes invisibles" i "La Confidència", són dues tentatives reeixides de trama teatral, que l'autor assaja en aquest llibre.

J. M. ROVIRA ARTIGUES

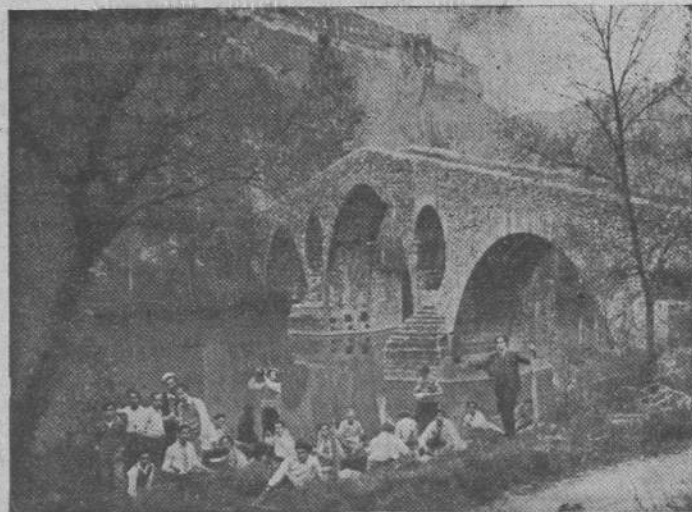
mer film que ens mostra ja una completa preparació en aquest art cinematogràfic.

Argumentalment, "Hacia Siberia" és un film revolucionari. Revolució patriòtica per la pròpia llibertat. El jou de Rússia damunt de Polònia se'ns mostra en aquesta pel·lícula amb tota la seva realitat.

Producció intensament dramàtica, decau en alguns moments per la seva lentitud. Una interpretació acurada, alguns actors, però, es noten encara mancats de la pràctica de filmar i es veuen violents davant de l'objectiu. Fotografia claríssima i bella, els angles de vegades són agafats d'una manera brillant.

El Director a voltes se'ns mostra una mica infantil en detalls, però nosaltres solament voldríem que les nostres produccions nacionals arribessin al nivell artístic que ha assolit aquest primer film de Varsòvia. Ylavors estariem força satisfets.

LL. BÒNET I PUNSODA

Vall de Sau (Guilleries). Excursionistes del Grup Balmes de Vic en la pintoresca Vall

retiraren. Arribà el primer Amorós, qui en un brillant *sprint* es destacà brillantment de la resta dels corredors.

Les carreres de 100 metres amb tanques foren molt discutides. Després d'un colze a colze emocionant, arribà en primer lloc Pérez del Pulgar.

En conjunt, resultà una festa d'esport i germanor feiocista.

DE MAXIM INTERES PER ELS GRUPS. Es necessari per la millor organització del Secretariat General, que a partir del dia primer de juny les notes d'altres i baixes de socis ens vinguin signades pel Secretari del Grup, amb la conformitat del Tresorer. Sense aquest requisit, el Secretariat General no els hi donarà el corresponent curs.

Barcelona. Feiocistes del grup actiu "Ancora"

AMISERIA

PRAT

LLIBRETERIA, 11

ESPECIALITAT EN
CAMISES A MIDA

FLAMA

PUBLICACIÓ DE LA F. J. C.

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

SANTA ANNA, 11 I 13 • TELÈFON 19904
BARCELONA

FEJOCISTES!

ANUNCIEU A

FLAMA

IDEES I FETS JOVENTUTS DEL MON

Tota una novel·la

Els lectors de *Paris-Midi* han pogut veure, en el seu diari, la informació següent, sota aquest títol: "El canonge de Mònaco, mort al divendres repentinament, s'emporta a la tomba el secret de qui és Gorguloff, l'assasi de Doumer?"

"El corresponsal de la *Chicago Tribune* a Mònaco recull avui els rumors singulars que circulen en el principat sobre la mort tràgica del president Doumer."

Al dissabte, el canonge Edmond Jacnot, vicari general de la diòcesi de Mònaco, morí a conseqüència d'un atac cardíac.

Per altra part, es pot provar que la dona de Gorguloff passà tota la tarda del divendres a l'església del Cor de Jesús, a Mònaco.

Convé precisar que la muller de Gorguloff és molt piadosa i practicant. Mes hom creu que la seva llarga presència en una església en el moment que el seu marit cometia el seu detestable assassinat sembla assenyalar un estat d'esperit anormal.

¿Potser ella coneixia el terrible projecte i volgué alleugerir-se mitjançant la pregària i la confessió?

En aquest cas, la mort sobtada del canonge Jacnot, llavors que el sacerdot acabava de saber la punyent agonia i mort del president Doumer, s'explicaria d'una manera ben explicable?

Aixafat sota el pes del terrible secret de la confessió, el sacerdot no hauria pogut sobreviure al seu dolor i la mort hauria vingut a lliurar la seva consciència torturada?

Tot plegat és una novel·la admirable. Llàstima! El decepcionant és que està fonamentada sobre fantasies. La família del canonge ha fet saber que aquest feia llit des d'uns quants dies, i per tant poc podia rebre cap confessió...

El Cardenal Schuster organitza una setmana litúrgica a Milà

El cardenal Schuster, arquebisbe de Milà, ha publicat una pastoral anunciant la celebració d'una setmana litúrgica a la seva arxidiòcesi els dies 23, 24, 25 i 26 del present maig.

Vol, en primer lloc, el cardenal una major divulgació entre els seus fidels i que un coneixement més profund d'aquest aspecte tan important de l'Església arribi en els esperits més selectes.

Són convidades insistentment totes les branques d'Acció catòlica. Perquè, cada una d'elles — diu el cardenal — representa un fort corrent de vida espiritual en la parròquia on estan afiliades. I és essencialíssim que aquest corrent alimenti la seva espiritualitat, no d'una o d'una altra escola ascètica particular, aprovada naturalment per la Santa Seu, sinó directament de la pietat litúrgica de l'Església, que és primer que tot catòlica, després diocesana i finalment parroquial.

En aquesta Setmana litúrgica actuarà en primer terme la joventut de l'Escola Superior de Música Sagrada, que en un any d'existència és coneguda ja a Milà com a institució d'importància, i en la qual té posades S. E. Dom Schuster, les seves esperances per el floriment de la música litúrgica en el seu bisbat.

A nosaltres ens cap l'honor de dir que l'ànima d'aquesta Escola és un català, el nostre benemèrit P. Sunyol, de Montserrat, cridat expressament per l'arquebisbe de Milà per dirigir personalment la restauració del cant religiós.

Els catòlics de l'Índia

Acaba d'aparèixer el famós anuari catòlic de l'Índia (Catholic Directory of India), que publica una interessantíssima estadística de la població catòlica de totes les diòcesis i missions indíes. Es dedueix d'aquesta estadística que actualment a l'Índia, Birmània, Ceylan i Estats de la península de Malaca, són 3.630. El número de catecúmens són 114.363. El nombre de conversions esdevingudes durant el darrer any, fixant-se sols en 29 de les 56 diòcesis i missions ha estat de 28.544.

La Bigàmia condemnada a Xina

El matrimoni i la família són avui coses sagrades a Xina. La nova legislació xinesa condemna la infidelitat i la bigàmia i apoiat-se ja en les noves lleis, el Jutjat especial del primer districte de Chang-Hai acaba de condemnar un xinès per haver estat infidel.

La bigàmia, vell costum, que la llei xinesa autoritzava, fou un dels més grans obstacles per la conversió de la Xina al Catolicisme. Hi ha, doncs, motiu per alegrar-se d'aquesta important reforma, que facilitarà molt l'evangelització de la Xina.

Estat d'esperit de la joventut moderna

El diari francès "La Croix" ha vingut publicant una sèrie d'articles de P. Merklen sota el títol de "Els deures de l'apòstol".

En poques paraules, però clares i substancials, va descrivint les tasques diverses que s'ofereixen al zel de tot apòstol dels nostres temps. Fa veure les qualitats a adquirir, els errors a evitar, les bones voluntats i els moviments a encoratjar. Senyala certes omissions perilloses, obra nous horitzons. Insisteix sobre les preferències que ens han de fer sentir les classes populars, per tal com són les més desheretades, sense, tanmateix, oblidar les altres.

Copiem un dels últims articles, per tal com és una descripció molt encertada i real de la posició de la joventut moderna enfront de l'Església:

"La religió és suportada d'una manera passiva més que personalment viscuda. Es presenta com una institució isolada en el conjunt de la vida que no aporta cap solució, ni exerceix cap influència en la majoria dels actes, a vegades els més importants, de l'existència.

Déu és adorat el matí i la tarda amb una pregària ràpida, el diumenge amb una missa resada, una vegada l'any per la recepció del Sagrament de la Penitència i Eucaristia. Amb això ja sembla que el jove catòlic hagi complert prou.

Mentrestant, la filosofia de la vida i l'explicació dels esdeveniments de cada dia, seran cercades fora de la religió.

L'atmosfera general del seu pensament sense donar-se'n compte, secularitzada, laicitzada, paganitzada.

Així mateix, veurà amb astorament, i fins i tot amb indignació, la intervenció

de l'Església, aprovant o condemnant en nom de la moral i de la fe certes manifestacions de la vida pública.

La religió als seus ulls és un afer privat, el reialme de Crist en el món és una exageració clerical ignorant dels drets del Cèsar.

Quanta raó enclou aquesta sentència: "La ignorància religiosa és el primer mal de l'època".

Nova revista de Joventut

A la tercera Assemblea de la "Juventud Católica Española", celebrada a Madrid els dies 3, 4, 5 i 6 de desembre passat, es féu la proposició, aprovada unànimament, de fer aparèixer una revista que fos el portaveu i el relligador de tota la federació espanyola.

El dia 15 d'abril passat aparegué el primer número. El seu títol és: "La Flecha". El seu lema d'actuació: "Formación e Información". L'organització de la revista serà la següent: un article editorial que sigui la veu pròpia; diferents articles de col·laboració de les millors rubriques del cap catòlic; una secció fixa de l'estranger; una secció literària i una secció informativa de l'actuació de la joventut catòlica espanyola.

Recollim aquest primer paràgraf de l'article frontal del primer número:

"He aquí "La Flecha" en el primer minuto de su lanzamiento. Su ágil y aguda silueta se recorta en el aire, lleno de claridad. No tiene adornos superfluos. Es fina, llena de sencillez, acerada, fuerte. Como conviene a las flechas que caminan con rectitud hacia el blanco. Un vigor inteligente ha centrado su actividad en la previa tensión de los brazos del arquero en la línea tirante del arco. Se dió el impulso. Ya *La Flecha* se mueve. Ya no se detendrá. Tal vez es su virtud intrínseca. Una vez que se despidió de la curva amable y certera, vuela sin cesar hasta clavarse en el blanco; no se desvia nunca, no se detiene en su rectitud inflexible."

Pel format, pel contingut, per les aspiracions, vol ésser una revista semblant a la "*La Nouvelle Revue des Jeunes*" francesa o "*Cahiers de Jeunesse Catholique*" de Bèlgica. Es a dir, una revista de seleccions.

Iniciativa lloable

La Societat Editora Internacional (S. E. I.) ha llençat entre els escriptors italians un concurs per un llibre educatiu i de placèvol lectura, que pugui ésser posat en les mans de tota la joventut italiana.

El llibre haurà d'ésser una cristiana, optimista i severa interpretació de la vida moderna en un ambient de joventut. Un recte esperit religiós, patriòtic i moral haurà de donar vida al llibre. El llibre podrà ésser amb una novel·la o ésser una sèrie de capítols diferents.

El manuserit, inèdit, haurà de fornir material per un volum de 300-350 pàgines de format in-16. El plaç de presentació del volum acaba el 30 d'abril de 1933.

GRAN APLEC FEJOCISTA A SANT CUGAT DEL VALLÈS

Diumenge, 5 de juny de 1932

Hi prendran part els fejocistes del Pla de Barcelona, comarques veïnes, locals i altres que han promès llur assistència. Hi són convidats tots els simpatitzants de la F. J. C.

ACTES A CELEBRAR

Mati, a les vuit: Sortida de la Plaça de Catalunya.

A les nou: Visita al monestir i explicació pel senyor Francesc Vila.

A les deu: Ofici solemne.

A les onze: Gran concert de sardanes.

A les dotze: Ballets populars per l'Esbart Dansaire de Rubí i Sant Cugat.

Tarda, a la una: Dinar al camp.

A les quatre: Exhibició gimnàstica pels Falcons de la F. J. C.

A dos quarts de cinc: Parlaments a la Plaça del Monestir.

A les cinc: Ballada de sardanes.

NOTES. — A les tres de la tarda hi haurà una reunió de delegats de les seccions excursionistes de la F. J. C., presidida pel Consell Federal.

Per detalls dirigir-se als grups núm. 5, Tapioles, 10 i núm. 37, Fernández Duro, 10, o a la Casa Rectoral a Sant Cugat del Vallès.

ELS MILLORS VINS DE TAULA SON ELS

VINS CASTELL SARROCA

DEMANEU-LOS PER TOT ARREU